

Claire Lynch (Dartford, 1981) és escriptora, doctora en literatura irlandesa per la Universitat d'Oxford i professora d'anglès i escriptura creativa a la Universitat Brunel de Londres. La seva obra ha estat reconeguda en diversos programes literaris, com l'Spread the Word's Life Writing Prize, el Penguin Random House WriteNow, el London Library's Emerging Writers Programme i l'Arvon Short Story Competition. Ha escrit nombrosos articles per a *The Washington Post* i la BBC Radio 4. És autora de *Small: On motherhoods* (2021), unes memòries en les quals relata com va ser el procés de formar una família amb la seva dona mentre afrontaven problemes de fertilitat. *Un assumpte familiar* és la seva primera novel·la.

Núria Saurina Eudaldo (Barcelona, de família gironina, 1983). Amb el títol de filosofia sota el braç, va posar rumb al món de la literatura travessant un màster en edició i un postgrau de correcció. Ara fa prop de tres lustres que es guanya feliçment el pa corregint i traduint textos, posant el seu granet de sorra en el procés de producció d'editorials petites, mitjanes i grans. Ha girat al català llibres infantils i juvenils, obres de no-ficció i novel·les. Tradueix de l'anglès, del francès i de l'italià.

Emilie Pine — «Claire Lynch agafa elements de la vergonya i l'estigma de la nostra història recent i els transforma en una ficció preciosa, commovedora i provocadora. Cada pàgina canta amb empatia i amor, dolor i sinceritat. Aquest llibre, impossible de deixar de llegir —tan precís, aparentment senzill i amb petits moments preciosíssims—, canviarà la manera com veus el món.»

Mark Haddon — «Una novella meravellosa, absolutament captivadora... Lynch aconsegueix ser contundent amb una cultura i un sistema mentre mostra compassió pels éssers humans atrapats dins d'aquest sistema.»

Mary Beth Keane — «Em va emocionar i commoure tant aquesta novella tan ben elaborada que, quan la vaig acabar, la vaig sostenir un moment a les mans per donar-li les gràcies. Amb una prosa franca i directa, *Un assumpte familiar* captura les conseqüències que trenen el cor de l'amor prohibit i ens recorda que, tot i que el món està lluny de ser perfecte, hi ha gent decent que intenta, a poc a poc, fer-lo millor.»

The New York Times — «La novella debut de Lynch crema com una bengala: ràpida i hipnòtica.»

The Boston Globe — «Discretament colpidora... Una lectura devastadora sobre l'amor, la pèrdua, sobre cometre errors i la redempció.»

The Guardian — «En aquesta història breu i emotiva, Lynch ens obliga a mirar la intolerància cara a cara. Ho aconsegueix

teixint observacions intel·ligents i punyents sobre la naturalesa humana, i aprofita per filar sobre les veritats més incòmodes.»

Kirkus Reviews — «Una història profunda sobre família, amor i pèrdua... planteja preguntes reflexives i devastadores sobre què és realment el millor per a un infant. Una exploració commovedora del temps de vida de l'amor.»

The Bookseller — «Una novel·la curta, totalment immersiva, que impacta al lector, recomanada per a fans de Claire Keegan, Maggie O'Farrell i Louise Kennedy.»

Claire Lynch

Un assumpte familiar

Traducció de l'anglès de Núria Saurina Eudaldo

ANTÍPODA, 97

EDICIONS DEL PERISCOPI

Títol original: *A family matter*

© Claire Lynch, 2025

Primera edició: febrer del 2026

© de la traducció: Núria Saurina Eudaldo, 2026

© del disseny de la coberta: Tono Cristòfol

© de la fotografia de coberta: Unsplash / Annie Spratt, 2024

© del disseny de coberta: Tono Cristòfol, 2026

© de la fotografia de l'autora: Neeq Serene

© d'aquesta edició: Edicions del Periscopi sL, 2026

Publicat per Edicions del Periscopi sL

info@periscopi.cat | Web: www.periscopi.cat

Facebook: www.facebook.com/Periscopi

Twitter/X: x.com/Ed_Periscopi

Instagram: [@edicions_del_periscopi](https://www.instagram.com/edicions_del_periscopi)

Impressió: Romanyà Valls, Capellades

Imprès a Catalunya – *Printed in Catalonia*

Edició a càrrec d'Aniol Rafel, Andrea Rovira i Marta Rubirola

Maquetació: Tono Cristòfol

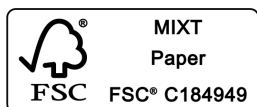
Correcció: Rudolf Ortega, Òscar Lozano i Marta Vilaró

Disseny de la col·lecció i interiors: Tono Cristòfol

Dipòsit legal: B 20057-2025

ISBN: 979-13-87726-22-5

Aquest llibre s'ha imprès amb un paper òfset cru de noranta grams i ha estat compaginat amb la tipografia Caslon Pro.

Tots els drets reservats. Queda rigorosament prohibida, sense l'autorització escrita dels titulars del copyright, sota les sancions establertes per la llei, la reproducció total o parcial d'aquesta obra per qualsevol mitjà o procediment, inclosos la reprografia i el tractament informàtic, i la distribució d'exemplars mitjançant el lloguer o préstec públics.

per què
el que he conegut
des de sempre
no seria
el millor que hi ha. T'estimo
des de la
infància,
aquell temps
quan un dia
era pastat
als altres,
brots i brises
a l'atzar, amor
constant, un sand-
vitx al mig del
dia

EILEEN MYLES, fragment de «Peanut
butter» ('Mantega de cacauet'), 1991

Hi he caminat collint bolets al caire
del terror, però no t'ho pensis, no es tracta
de cap poema
rus, no és en cap altra banda sinó aquí,
el nostre país acostant-se a la seva pròpia
veritat i
terror, a la seva pròpia manera de fer
desaparèixer les persones.

ADRIENNE RICH, fragment de
«What kind of times are these» ('Quina
mena de temps són aquests'), 1995

A tots els que s'hi esforcen de valent.
No es pot fer més.

**/Juliol
2022**

/Un article inesperat

Cinc hores i mitja després d'assabentar-se que s'estava morint, en Heron va agafar el cotxe i va anar al seu supermercat favorit. A falta d'alternatives, i com que era dijous, va decidir continuar sent fidel als seus costums.

No és cap secret que a en Heron li agrada fer la compra setmanal els dijous. Al vespre si pot ser, a última hora de la tarda com a molt aviat. La seva família en fa befa, d'aquestes manies estrafolàries seves.

—Viu una mica —li va dir la seva filla la setmana passada—, ves a fer la compra un dilluns al matí, aviam si t'hi atreveixes.

Però els dijous són tranquils, i això fa per a ell. Fer la compra els dijous és sensat. A en Heron li agrada encetar el cap de setmana amb la nevera plena, tot i que, si hem de ser francs, ara els seus caps de setmana s'assemblen molt a qualsevol altre dia entre setmana.

A dalt de tot de les escales mecàniques troba un carretó petit, la solució intermèdia perfecta, ha pensat sempre, perquè un carretó gros resulta excessiu, un cistell queda curt.

En Heron és un comprador organitzat, col·loca cada article dins de la bossa reutilitzable que ha etiquetat segons l'armariet de la cuina corresponent. No barreja els productes de neteja amb el pa. No va amb presses, ni s'oblida de la llet ni aixafa l'enciam. En Heron no és d'aquelles persones que els empipa que de tant en tant canviïn la distribució del supermercat. Més aviat al contrari, en certa manera en gaudeix; localitzar la melmelada amb trossets té un punt de recerca del tresor. Si l'hi preguntessin, no sabria dir per què compra d'aquesta manera concreta, el sistema parla per si sol.

En Heron empeny el carretó petit cap al racó més allunyat i fred del supermercat. Per raons òbvies, els aliments congelats sempre els deixa per al final. Avui fa un canvi remarcable en la seva rutina i obre la porta corredissa de vidre d'un congelador de cofre que li arriba a la cintura, aplanant les bosses de patates amb forma de caretes somrients, i s'hi fica a dins.

El primer que nota no és el fred, sinó l'olor. Fins i tot amb la porta lleugerament oberta, l'aire a l'interior del congelador és viciat i feculent. Se sorprèn tant com qualsevol altre de trobar que l'interior d'un congelador de cofre és, de fet, força confortable, fins i tot quan el glaç comença a amagar-li les sofrages. En Heron acomoda les escàpules, estira les cames, i les caretes de patata congelades s'assenten sota seu. Es queda immòbil en la pau esmorteïda del congelador de cofre, i viu.

/

En part, en Heron es va compadir de la doctora, una dona joveneta, que joguinejava amb el bolígraf malgrat els esfor-

ços per evitar-ho. No deu ser fàcil haver de comunicar-ho a algú en veu alta.

—Hi ha fullets. I pàgines web —havia dit la doctora, i tot seguit s'havia mogut, una mica de no res, allargant el braç i tocant l'escriptori per mostrar-li que donava aquella part, si més no, per acabada.

En Heron s'havia alçat massa de pressa, la jaqueta se li havia entortolligat al respatller de la cadira i havia dit, sense solta ni volta:

—És impermeable.

/

I, amb tot, no hi feia tant de fred com t'imaginaries, al congelador, o potser hi feia tant de fred que ja ni ho notava, era una possibilitat.

En Heron guaita a través del vidre entelat. Mira més enllà, als llums fluorescents i les bigues d'acer del sostre del supermercat.

Hi ha coses que haurà de fer, ara. Coses que haurà de dir. Reconèixer.

Es fixa en el gel que regalima i brilla a les parets interiors del congelador. Els somriures de maníac i els ulls buits de les caretes de patata. Contempla aquestes coses i està bé. En Heron està tan bé que podria haver-se quedat al congelador per sempre més, si una dona no hagués obert la porta corredissa per agafar pèsols congelats i hagués xisclat.

Calen tres membres del personal per treure'l d'allà. Resulta que ell està força fred, al capdavall. Té el clatell humit, i els genolls adolorits i entumits. L'encarregat es mostra molt amable amb la situació, jovial fins i tot quan diu:

«Ara el traurem d'aquí, senyor, d'acord?», i «Hi ha algú a qui puguem trucar?».

No és fins que arriba a casa que en Heron entén el to de la veu de l'encarregat. Assossegat, tolerant, com si un home ajagut dins d'un congelador no fos res més que una situació esperable quan un es dedica a la venda d'articles diversos. Aleshores en Heron entén què és el que ha vist l'encarregat. Un vell desorientat. Que no hi és tot. Que no toca quarts ni hores.

/Notícies locals

Abans d'anar a dormir, en Heron truca a la seva filla pel telèfon fix. No li agrada fer servir el mòbil dins de casa.

—Només soc jo —diu, com sempre. Aleshores guarda silenci, espera que ella respongui: «Hola, foraster», o bé «Quant de temps», com sempre fa, sens falta, cada vespre.

Quan la Maggie pregunta a en Heron com li ha anat el dia, ell té una pila de coses a dir. Li explica que la parella jove que viu a l'altra banda del carrer està plantant gespa, com si no haguessin vist el senyal de prohibició del reg. Li explica, fil per randa, un reportatge radiofònic interessant sobre parcs eòlics. Que potser l'ha sentit?

No, ella no l'ha sentit.

En Heron parla i la Maggie emet els sons de l'escolta. Mmm. Ahà. «Interessant», diu, o «Que bé».

En Heron parla, però hi ha coses que no menciona. L'hospital, per exemple. El supermercat. Amb certs assumptes val més guardar les aparences, pensa en Heron. Per ara. Tot plegat sortiria tort, si mirés d'explicar-ho. En canvi, se cenyeix als temes menys arriscats: el nou catàleg de llavors,

que va arribar ahir. El cafè de franc que l'espera a la targeta de fidelitat. La Maggie escolta, i espera una pausa, l'oportunitat per acabar la conversa amb «Bé, val més que et deixi. Que dormis bé».

En Heron deixa que ella agafi la sortida per tots dos.

—Tu també.

—Nanit, doncs. Bona nit.

/

—Soc tot orelles —fa en Conor—. Què diu l'últim comunicat de premsa sobre la reforma de les golfes dels veïns?

—Sense novetats —respon la Maggie al seu marit—. Avui les notícies escassegen.

Ella serveix dues copes de vi, fred de la nevera i una mica massa plenes per a un dijous al vespre. Mentre n'allarga una a en Conor, el veu un pèl decebut. Les trucades vespertines d'en Heron acostumen a ser una veta rica. Una vegada, en una festa, va sentir que en Conor feia broma amb els seus amics dient que coneixia més a fons el problema de pugons del seu sogre que no la política de l'Orient Mitjà. Ella sabia que havia de sumar-se a les rialles, veure el costat còmic de l'excentricitat d'en Heron. Però la Maggie no ho va trobar graciós. A ella no la fastiguejava que el seu pare l'hi expliqués tot; sempre havia estat així. Tots els petits detalls del dia, els pensaments i les teories que tenia en aquell moment. En Conor no ho entenia, o no volia entendre-ho. En comptes de riure, la Maggie va dir, davant de tothom: «Potser hauries de procurar parar una mica més d'atenció quan llegeixes el diari, amor», i havien fet el trajecte en cotxe de tornada a casa en silenci.

Havent buidat les copes, tanquen la casa amb clau, donen menjar al gat. En Conor es prepara el portàtil i el carregador per anar a la feina l'endemà al matí, i així guanya temps. La Maggie comprova l'horari penjat a la nevera, tot el que la mainada necessitarà. L'estic d'hoquei d'en Tom, les carmanyoles a punt amb el dinar, un formulari que l'Olivia necessita que la Maggie li firmi per a les colònies escolars. Hi ha diferents coses per a l'endemà i per a l'altre. És feina de la Maggie recordar aquestes coses, encara que els nens ja no són criaturetes de bolquers, encara que en Conor és un home adult prou capaç d'ocupar-se d'afers més complicats que d'estar al cas dels trajectes amb cotxe compartit. Tot i així, la Maggie carregarà els neulers, farà que tots tirin endavant. Que tots vagin per bon camí.